kiusatusest peasta, ja waewas om̄a süddant murega õhtani. Wiimaks piddi tem̄a om̄etegi waenlaste tahtmist täitma. „Siis käskis kuñingas Danieli tua ja lõukoerte-auko wissata. Kuñingas ütles Danieli wasto: Sago sind aitama siño Jum̄al, kedda sa allati olled teeninud. Ja toodi suur kiwwi ja pandi augu suu peale ja kuñingas pañi sedda om̄a pitseri sörmuksega ja om̄a suurte issandate sörmustega kinni, et middagi teistwiisi ei piddand sündima Danielile. Siis läks kuñingas ära om̄a kotta jäi ülle ö söömata, ja ei lasknud mängo eñese ette tua ja uñi lahkus tem̄ast ära.

„Teisel om̄ikul, kui päwa terra pissut akas koitma, tõusis kuñingas ülles ja ruttas lõukoerte augu jure. Seal üidis ta kurwa eälega: Daniel! sa elawa Jumala sullane, kas on se Jum̄al, kedda sa alati teenid, sind jõudnud lõukoertest ära peasta? Daniel kostis: Mo Jum̄al on om̄a ingli läkitanud ja kõukoerte suu kinnipannud, et nem̄ad mulle kahjo ei teinud; sepärast et miña tem̄a eest puhas ollen leitud; nisam̄oti ei olle miña ka siño wasto eksinud, kuñingas! — Kuñinga meel läks rõemsaks, ta käskis Danieli wälja tõm̄ata ja ei leidnud tem̄al ühtegi wigga; ja kuñingas käskis need mehed tua kes Danieli peale ollid kaebanud, ja neid nende naiste ning lastega lõukoerte ette eita, kus neid silmapilgul lõhki kisti ning ärasöödi. — Ei Jum̄al lasse neid kes kindlast tem̄a peale lootwad kurja seltsi kiusamise läbbi ial ukka saada.